

« zurück blättern vor »

OBERLEJTNANT subst. m., ab 1863; ‘Offiziersdienstgrad in der polnischen Infanterie ausländischer Aushebung sowie in österreichischen und deutschen Armeen’ – ‘porucznik w wojsku austriackim i niemieckim lub w piechocie cudzoziemskiej w dawnym wojsku polskim’: vor 1904 Puł., Sw *Królewiczowa pchnęła za Pułaskim Schwartzą, oberlejtnanta, zapewne z jakimś oddziałem.* o [LBel.] 1924 Śliw.A.Sob. 197, DOR *Przysposabiając siły do obrony kraju, gorączkowo rozsyłał ordynanse do rotmistrzów, towarzyszków i całej starszyny wojska polskiego, do oberstów i oberlejtnantów zaciągów cudzoziemskich.* – SW, DOR (przestarz.). ◊ **Etym:** nhd. *Oberleutnant* subst. m., ‘ein Offiziersdienstgrad’, GRI. ◊ **Konk:** *porucznik* subst. m., bel. seit 1786, L, zuerst geb. CN. ◊ **Der:** *oberlejtnantstwo* subst. n., ‘Dienstgrad des Oberleutnants’, [hapax] 1863 Tyg.Illustr. 184, DOR *Radził Bieliński, aby znieść brzydki zwyczaj sprzedawania regimentów i niższych stopni wojskowych, oberlejtnantstw i majorostw.* Zuerst geb. DOR. ❖ Alle drei Belege beziehen sich auf die polnische Armee aus der Zeit vor 1795. *Porucznik* ‘Leutnant’ hat eine längere Vorgeschichte; erst 1786 mit unserem Inhalt.

« zurück blättern vor »